

DE

Roman

SCHULDIGE

LISA BALLANTYNE

LEESFRAGMENT *De schuldige*

Over het boek

Daniel Hunter, advocaat in Londen, heeft zich jarenlang emotioneel afgesloten voor zijn cliënten. Dan wordt hij voorgesteld aan Sebastian, een elfjarige jongen die ervan wordt beschuldigd een ander jongetje vermoord te hebben.

Daniel wordt geconfronteerd met zijn eigen versplinterde jeugd in tehuizen en pleeggezinnen – en met Minnie, de vrouw die hem adopteerde. Haar liefde redde hem destijds, tot hij zich ook door haar zo verraden voelde dat hij alle banden met haar verbrak.

Maar wat heeft Minnie misdaan dat Daniel haar vijftien jaar genegeerd heeft? En zal Daniels obsessie met Sebastian ervoor zorgen dat hij alles kwijt raakt waar hij zo hard voor heeft gewerkt?

De pers over *De schuldige*

‘Een droomdebuut!’ – *The Scotsman*

‘Dit is uitzonderlijk goede fictie en het zou een misdaad zijn als het talent van Lisa Ballantyne nooit zou zijn ontdekt.’

– *Daily Record*

Over de auteur

De Schotse Lisa Ballantyne (38) heeft jarenlang in China gewoond en woont nu in Glasgow, waar ze werkt aan de universiteit. Haar debuutroman *De schuldige* werd een internationale uitgeef-sensatie toen de vertaalrechten op de Frankfurter Buchmesse binnen een week aan twintig landen werden verkocht.

De Orlando-nieuwsbrief

Bij Orlando verschijnen *good reads*: romans die je leest ter ontspanning, maar waardoor je tegelijkertijd wat leert over de wereld om je heen, over jezelf of over het menselijk gedrag in het algemeen. Boeken waarover je blijft praten. Bijvoorbeeld op onze website www.leescluborlando.nl.

Wil je op de hoogte worden gehouden van de romans van Orlando uitgevers? Meld je dan aan voor de nieuwsbrief via onze website www.orlandouitgevers.nl.

© 2012 Lisa Ballantyne

Nederlandse vertaling © 2013 Orlando uitgevers, een onderdeel
van De Arbeiderspers | A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Vertaald uit het Engels door Valérie Janssen

Oorspronkelijke titel *The Guilty One*

Oorspronkelijke uitgever Piatkus, an imprint of Little, Brown Book
Group, an Hachette UK Company, London, United Kingdom

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Foto omslag © Tracie Taylor/Trevillion Images

Foto auteur © Kelly Abdoney

Typografie Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN paperback 978 90 229 6221 3

ISBN e-book 978 90 449 6726 5

NUR 302

www.lisaballantyne.com

www.orlandouitgevers.nl

www.leescluborlando.nl

LISA BALLANTYNE

De schuldige

Vertaald uit het Engels door Valérie Janssen

DELICTEN

I

Jongetje dood aangetroffen in Barnard Park

Toen Daniel uit het ondergrondse metrostation Angel naar buiten kwam en naar het politiebureau van Islington liep, rook de lucht naar kruis. Het was hartje zomer en windstil, en de maan glipte ongezien de lichte, woelige hemel binnen. De dag was zwaarbeladen en stond op het punt open te barsten.

Hij liep Liverpool Road in en daar sloeg de donder toe, gevolgd door dikke regendruppels die berispten en louterden. Hij zette zijn kraag op en rende bij Waitrose & Sainsbury's zigzaggend tussen de mensen door die op het laatste nippertje nog boodschappen deden. Daniel was een hardloper en had geen last van spanning in zijn borst of benen, zelfs niet toen het harder ging regenen, en de schouders en achterkant van zijn jas doorweekt raakten, waardoor hij steeds sneller ging lopen.

Eenmaal op het politiebureau aangekomen schudde hij het water uit zijn haar en veegde hij met één hand zijn gezicht af. Hij klopte het water van zijn aktetas. Toen hij zijn naam noemde, besloeg het glas dat hem van de receptionist scheidde.

De dagcoördinator, brigadier Turner, stond al op hem te wachten en sloot een droge hand om de zijne. In zijn kantoor trok Daniel zijn jasje uit, dat hij over de rugleuning van de stoel hing.

‘Dat hebt u snel gedaan,’ stak Turner van wal.

Daniel legde gewoontegetrouw zijn visitekaartje op het bureau van de brigadier. Hij kwam regelmatig op allerlei politiebureaus in Londen, maar was nog niet eerder op dit specifieke bureau in Islington geweest.

‘Partner bij Harvey, Hunter en Steele?’ zei de brigadier glimlachend.

‘Ik heb begrepen dat het om een minderjarige gaat?’

‘Sebastian is elf jaar oud.’

De brigadier keek Daniel onderzoekend aan alsof hij zijn reactie van zijn gezicht wilde aflezen. Daniel had zijn hele leven lang geoefend op het volmaakt weerkaatsen van dergelijke blikken en wist dat zijn donkerbruine ogen niets prijsgaven toen hij de blik van de politieman beantwoordde.

Daniel had de nodige ervaring met het verdedigen van jonge delinquenten: hij had als advocaat vijftienjarigen verdedigd die ervan werden beschuldigd medebendeleden te hebben neergeschoten en verschillende andere tieners vanwege overvallen om drugs. Maar nog nooit een echt kind – nog nooit een kleine jongen. Hij kwam zelfs vrijwel nooit in aanraking met kinderen. Zijn eigen ervaring als kind was zijn enige referentiekader.

‘Hij is toch niet gearresteerd?’ vroeg Daniel aan Turner.

‘Nog niet, maar het is geen zuivere koffie. U zult het zelf wel zien. Hij weet precies wat er met dat jongetje is gebeurd... dat kan ik aan alles merken. We hebben zijn moeder pas weten te vinden nadat we u al hadden gebeld. Ze is twintig minuten geleden gearriveerd. De moeder beweert dat ze al die tijd thuis was, maar zich niet lekker voelde en de berichten pas net heeft gehoord. We hebben een huiszoekingsbevel aangevraagd om het huis van het gezin te doorzoeken.’

Daniel zag dat Turner zijn nogal rode wangen liet hangen om zijn woorden te benadrukken.

‘Hij wordt dus verdacht van de moord?’

‘Absoluut.’

Daniel zuchtte en haalde een schrijfblok uit zijn aktetas. Hij maakte, een tikje verkleumd in zijn natte kleren, aantekeningen, terwijl de politieman het misdrijf, de getuigen en de bijzonderheden van het verhoor van het kind tot dusver samenvatte.

Sebastian werd ondervraagd in verband met de vondst van het dode lichaam van een ander kind. Het jongetje dat dood was aange troffen, heette Ben Stokes. Het had er alle schijn van dat hij op zondagmiddag in een overwoekerde hoek van de speeltuin in Barnard Park was doodgeslagen. Iemand had hem met een baksteen in zijn

gezicht geslagen en zijn oogkas verbrijzeld. Daarna was deze baksteen samen met takken en bladeren door de aanvaller gebruikt om het verminkte gezicht te bedekken. Het lichaam was onder het houten speelhuis in de hoek van het park verstopt en daar was het op maandagochtend gevonden door een van de jongerenwerkers die de leiding hadden over de speeltuin.

‘Bens moeder heeft hem zondag aan het begin van de avond als vermist opgegeven,’ zei Turner. ‘Ze zei dat de jongen die middag naar buiten was gegaan om op zijn fiets over de stoep van Richmond Crescent te rijden. Ze had hem verboden de straat uit te gaan, maar toen ze naar buiten keek om een oogje in het zeil te houden, was hij nergens te bekennen.’

‘En nu hebben jullie deze jongen opgehaald voor ondervraging, omdat...?’

‘Nadat het lichaam was gevonden, hebben we een mobiele politiepost in Barnsbury Road neergezet. Een van de buurtbewoners is daar komen melden dat hij twee jongens had zien vechten in Barnard Park. Een van de jongens voldeed aan de beschrijving van Ben. De man zei dat hij naar de jongens had geroepen dat ze moesten ophouden en dat het andere kind naar hem had geglimlacht – en had gezegd dat ze alleen maar aan het spelen waren. Toen we met de beschrijving van de andere jongen bij Bens moeder kwamen, noemde zij de naam van Sebastian Croll – uw cliënt daarbinnen – die een paar huizen verderop in dezelfde straat als de familie Stokes woont.

Toen twee agenten vanmiddag om vier uur bij Richmond Crescent langsgingen, was Sebastian alleen thuis – die indruk kregen wij tenminste. Sebastian vertelde de agenten dat zijn moeder er niet was en dat zijn vader voor zaken in het buitenland zat. We hebben een volwassen begeleider voor hem geregeld en hem kort daarop meegenomen naar het bureau. Het is al vanaf het begin overduidelijk dat hij iets verbergt – de maatschappelijk werker stond erop dat er een advocaat bij werd gehaald.’

Daniel knikte en klapte zijn schrijfblok dicht.

‘Ik zal u ernaartoe brengen,’ zei Turner.

Ze liepen naar de verhoorruimte en Daniel voelde hoe de be-

kende claustrofobie van politiebureaus hem insloot. De muren hingen vol posters over rijden onder invloed van alcohol, drugs en huiselijk geweld. De luxaflex was overal dicht en vies.

De verhoorruimte had geen ramen. De muren waren lichtgroen geverfd en volkomen leeg. Recht voor hem zat Sebastian. De politie had de kleding van de jongen meegenomen en hij had nu een wit papieren pak aan dat kraakte wanneer hij op zijn stoel verschoof. De jongen zag er in het veel te grote pak klein en kwetsbaar uit – veel jonger dan elf. Hij was opvallend mooi, net een meisje, met een breed, hartvormig gezicht, dunne, rode lippen en grote groene ogen waaruit intelligentie straalde. De bleke huid van zijn neus zat vol sproeten. Zijn haar was donkerbruin en netjes geknipt. Hij glimlachte naar Daniel, die terugglimlachte. Het kind zag er zo jong uit dat Daniel bijna niet wist hoe hij hem moest aanspreken en hij deed zijn best te verbergen dat hij geschokt was.

Brigadier Turner stelde hen aan elkaar voor. Hij was een lange man – zelfs nog langer dan Daniel – en leek veel te groot voor de kleine ruimte. Hij boog zich een beetje voorover toen hij Daniel voorstelde aan Sebastians moeder, Charlotte.

‘Fijn dat je kon komen,’ zei Charlotte. ‘We waarderen het bijzonder.’

Daniel knikte naar Charlotte en keek toen naar haar zoon.

‘Dan ben jij zeker Sebastian?’ zei hij, terwijl hij ging zitten en zijn aktetas openmaakte.

‘Ja, dat klopt. Je mag me wel Seb noemen, als je dat wilt.’

Daniel was opgelucht dat de jongen zo spontaan overkwam.

‘Goed, Seb. Fijn om kennis met je te maken.’

‘Dat vind ik ook. Jij bent toch mijn advocaat?’ Sebastian grijnsde en Daniel trok een wenkbrauw op. De jongen zou zijn jongste cliënt ooit worden en toch klonk uit zijn woorden meer zelfvertrouwen dan hij kende van de tieners die hij had verdedigd. Sebastians onderzoekende, groene ogen en zangerige, nette stem waren ontwapenend. De sieraden van de moeder leken bijna zwaarder te wegen dan zijzelf; de snit van haar kleding was duur. De tere botten van de hand waarmee ze over Sebastians heen aaide, bewogen als die van een vogeltje.

Dit jongetje moest wel onschuldig zijn, dacht Daniel bij zichzelf, terwijl hij zijn map opensloeg.

Er werden koffie, thee en chocoladekoekjes gebracht. Brigadier Turner liet hen daarna alleen, zodat Daniel in alle rust met zijn jonge cliënt en zijn moeder kon praten.

‘Mag ik er alsjeblieft eentje?’ vroeg Sebastian, terwijl zijn schone, slanke vingers, die veel op die van zijn moeder leken, al boven de koekjes zweefden.

Daniel knikte en glimlachte om de beleefdheid van de jongen. Hij herinnerde zich nog goed hoe het was om je als kind dat in moeilijkheden verkeerde opeens te moeten bewegen in de wereld van volwassenen en voelde zich plotseling verantwoordelijk voor de jongen. Hij hing zijn nog altijd natte jasje over de rugleuning van de stoel en trok zijn stropdas een stukje los.

Charlotte streek met haar vingers door haar haren. Ze keek naar haar gemanicuurde nagels en vouwde toen haar handen. Daniels eigen moeder had heel erg lange nagels gehad en hij zweeg even, omdat hij erdoor werd afgeleid.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze, en ze hief haar zwaar opgemaakte oogleden op en liet ze weer zakken. ‘Gaat dit erg lang duren? Ik moet zo even weg om Sebs vader te bellen om hem te laten weten dat u hier bent. Hij zit in Hongkong, maar heeft me gevraagd hem op de hoogte te houden. Ik wil zo meteen ook even snel naar huis. Ze hebben me gezegd dat ik Seb andere kleren mag brengen voordat ze verdergaan met het verhoor. Ik kan maar niet geloven dat ze ál zijn kleren hebben meegenomen. Ze hebben zelfs een DNA-monster afgenomen – zonder dat ik erbij was...’

De indringende geur van het natte leer van zijn aktetas en de zware muskus van Charlottes parfum hing in de lucht. Sebastian wreef in zijn handen en ging rechtop zitten alsof hij Daniels aanwezigheid op een bizarre manier erg spannend vond. Hij pakte een van Daniels visitekaartjes uit het vakje in zijn map en leunde achterover om het aandachtig te bekijken.

‘Wat een mooi kaartje. Ben je partner?’

‘Ja.’

‘Dan krijg je me zeker vast wel vrij?’

‘Je bent nog helemaal nergens van beschuldigd. We bespreken nu even snel jouw versie van de gebeurtenissen en daarna wil de politie je nog een paar dingen vragen.’

‘Ze denken dat ik die jongen iets heb aangedaan, maar dat zou ik echt nooit doen.’

‘Dat héb je niet gedaan, bedoel je,’ fluisterde Charlotte. ‘Wat heb ik je daar nu over gezegd?’

Daniel fronste zijn wenkbrauwen als stilzwijgend commentaar op Charlottes misplaatste verwijt.

‘Goed, zou je me dan willen vertellen wat er zondagmiddag wél is gebeurd?’ zei Daniel. Hij maakte aantekeningen, terwijl de jongen zijn kant van het verhaal vertelde en dat hij met zijn buurjongen Ben Stokes buiten had gespeeld.

‘De familie Stokes woont een paar huizen verderop,’ voegde Charlotte eraan toe. ‘Ze spelen af en toe met elkaar. Ben is een aardig jongetje, heel slim, maar eigenlijk iets te jong voor Sebastian.’

‘Hij is pas acht,’ zei Sebastian, terwijl hij glimlachend naar Daniel knikte en hem recht aankeek. Hij sloeg een hand voor zijn mond alsof hij een proestbui onderdrukte. ‘Hij wás acht, moet ik natuurlijk eigenlijk zeggen. Hij is toch dood?’

Daniel deed zijn best om niet geschrokken op Sebastians woorden te reageren.

‘Vind je dat grappig?’ vroeg Daniel. Hij wierp een blik op Sebastians moeder, maar zij staaarde afwezig naar haar nagels alsof ze het niet had gehoord. ‘Weet je wat er met hem is gebeurd?’

Sebastian wendde zijn blik af. ‘Ik denk dat iemand hem heeft aangevallen. Misschien wel een pedofiel.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Nou, ze hebben me van alles gevraagd. Ze geloven dat hem iets is overkomen nadat ik hem voor het laatst had gezien en als hij dood is, dan moet het volgens mij wel een pedofiel of een seriemoordenaar of zoiets zijn geweest...’

Daniel keek de jongen fronsend aan, maar hij zag er kalm uit en dacht peinzend na over Bens lot alsof het slechts een hypothetisch

vraagstuk betrof. Daniel ging verder en hoorde Sebastian uit over zijn bezigheden voor- en nadat hij de vorige dag was thuisgekomen. De jongen was duidelijk en consequent.

‘Uitstekend,’ zei Daniel. Hij had de indruk dat de jongen hem wel vertrouwde. Hij geloofde hem. ‘Mevrouw Croll?’

‘Zeg alsjeblieft Charlotte, ik heb de naam van mijn man nooit mooi gevonden.’

‘Uitstekend, Charlotte. Ik wil jou graag ook een paar dingen vragen, als je dat goedvindt?’

‘Natuurlijk.’

Daniel zag dat er lippenstift op haar tanden zat en toen hij zich naar haar omdraaide, viel hem ook de spanning in haar tere lijf op. Ondanks de zorgvuldig in model gebrachte krullen en het nauwkeurig aangebrachte streepje oogpotlood zag de huid rondom haar ogen er vermoeid uit. Haar glimlach kostte haar duidelijk moeite. Als ze van die lippenstift op haar tanden had geweten, zou ze zich diep hebben geschaamd, dacht Daniel bij zichzelf.

‘Was Sebastian alleen thuis toen de politie hem daar vandaag aantrof?’

‘Nee, ik was wel thuis, maar ik sliep. Ik had migraine gehad en daar een paar pillen voor ingenomen. Ik was helemaal van de wereld.’

‘Volgens het politierapport zei Sebastian dat hij niet wist waar je was toen hij werd opgehaald.’

‘Och, dat was natuurlijk maar een grapje. Dat doet hij wel vaker. Hij vindt het leuk om mensen op de kast te jagen, zie je.’

‘Ik wilde ze alleen maar op de kast jagen,’ echode Sebastian gretig.

‘De politie had geen flauw idee waar je was. Dat is ook de reden dat ze er een maatschappelijk werker bij hebben gehaald...’

‘Zoals ik dus al zei,’ zei Charlotte zacht, ‘ik was even gaan liggen.’

Daniel klemde zijn kiezen op elkaar. Hij vroeg zich af wat Charlotte voor hem achterhield. Hij had het idee dat hij de jongen beter kon inschatten dan zijn moeder.

‘En toen Sebastian zondag thuiskwam, was je er toen wel?’

‘Ja, toen hij terugkwam van het spelen met Ben, was ik wel in huis. Ik ben altijd thuis...’

‘Is je iets vreemds aan Sebastian opgevallen toen hij thuiskwam?’

‘Nee, helemaal niets. Hij kwam gewoon binnen en... heeft toen televisie zitten kijken, geloof ik.’

‘Hoe laat kwam hij thuis?’

‘Om een uur of drie.’

‘Goed,’ zei Daniel. ‘Hoe voel jij je, Seb? Hou jij het verhoor door de politie nog even vol?’

Charlotte draaide zich naar Sebastian om en sloeg een arm om hem heen. ‘Tja, het is al laat. We willen best helpen, maar misschien kan het beter tot morgen wachten.’

‘Ik zal het vragen,’ zei Daniel. ‘Ik kan hun zeggen dat hij rust nodig heeft, maar misschien gaan ze er niet mee akkoord. En als ze er wel mee akkoord gaan, zullen ze misschien weigeren hem op borgtocht vrij te laten.’

‘Borgtocht? Hoezo dat in vredesnaam?’ zei Charlotte.

‘Ik zal een verzoek indienen, maar het is ongebruikelijk wanneer er een moord is gepleegd.’

‘Sebastian heeft helemaal niets met die kwestie te maken,’ zei Charlotte met stemverheffing en de pezen in haar hals stonden strakgespannen.

‘Oké. Wacht hier maar even.’

Het was bijna negen uur ’s avonds, maar de politie stond er toch op de ondervraging voort te zetten. Charlotte keerde snel terug naar Richmond Crescent om kleren voor haar zoon te halen, zodat Sebastian zijn witte papieren pak kon omruilen voor een blauwe joggingbroek en een grijs sweatshirt. Toen werd hij weer naar de verhoorruimte gebracht.

Sebastian zat naast Daniel met zijn moeder aan zijn andere kant – aan het uiteinde van de tafel. Brigadier Turner zat tegenover Daniel. Hij werd vergezeld door een tweede politieman, de nors kijkende inspecteur Black, die tegenover Sebastian zat.

‘Sebastian, je hoeft niets te zeggen, maar het kan nadelig zijn voor je verdediging als je nu iets achterhoudt waarop jij je straks in de rechtszaal wilt beroepen. Alles wat je zegt, kan als bewijs worden gebruikt...’

Sebastian snoof zacht, keek even naar Daniel en trok de mouwen van zijn sweatshirt over zijn handen, terwijl hij de formele woorden aanhoorde.

‘Beter zo nu je schone kleren aanhebt?’ vroeg de politieman. ‘Weet je eigenlijk waarom we je kleren hebben meegenomen, Sebastian?’

‘Ja, jullie zoeken naar forensisch bewijsmateriaal.’

Sebastians antwoord klonk afgemeten, helder en kalm.

‘Dat klopt. Wat voor bewijsmateriaal denk jij dat we zullen aantreffen?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Toen we je vanmiddag ophaalden, zaten er een paar vlekjes op je sportschoenen. Het leken wel bloedsporen, Seb. Kun jij me vertellen wat dat voor vlekken waren?’

‘Dat weet ik niet. Misschien heb ik mezelf wel opengehaald tijdens het spelen, maar ik kan het me niet meer herinneren. Of misschien was het wel viezigheid...’

Brigadier Turner schraapte zijn keel.

‘Denk je niet dat jij je het nog wel zou herinneren als jij jezelf zo ernstig had opengehaald dat er bloedvlekken op je schoenen waren terechtgekomen?’

‘Dat hangt ervan af.’

‘Dus jij denkt dat die vlekken op je schoenen bloed zijn, maar dat het bloed van jou zelf is?’ ging de inspecteur met een door sigaretten aangetaste stem verder.

‘Nee, ik heb geen flauw idee wat het voor vlekken zijn. Als ik buiten speel, word ik soms best een beetje vies. Ik bedoelde alleen maar dat ik me waarschijnlijk tijdens het spelen heb opengehaald als het inderdaad bloed is.’

‘Hoe zou jij je dan kunnen hebben opengehaald?’

‘Misschien omdat ik op een steen ben gevallen of uit een boom ben gesprongen. Dan kan ik me aan een tak hebben opengehaald.’

‘Ben je gisteren of vandaag vaak uit bomen gesprongen?’

‘Nee, ik heb vooral televisiegekeken.’

‘Ben je vandaag niet naar school geweest?’

‘Nee, ik voelde me vanochtend niet zo lekker. Ik had buikpijn, dus ben ik thuisgebleven.’

‘Wist je leraar of lerares dat je vandaag ziek thuis was?’

‘Nou, meestal is het zo dat je op de eerste dag dat je weer terugkomt op school een briefje meeneemt...’

‘Als je vandaag de hele dag binnen hebt gezeten, Sebastian, hoe komt het dan dat je sportschoenen er zo uitzien? Hoe is dat bloed er dan op gekomen?’ vroeg brigadier Turner, die zich nu een stukje naar voren boog. Daniel rook oude koffie op zijn adem.

‘Kan het bloed van gisteren zijn geweest?’

‘We weten niet of er wel echt bloed op zijn schoenen zit, brigadier. Kunt u de vraag misschien anders formuleren?’ zei Daniel met een opgetrokken wenkbrauw tegen de politieman. Hij wist dat ze probeerden de jongen op deze manier in de val te lokken.

Turner zei nijdig: ‘Waren dat dezelfde schoenen die je zondag ook aanhad, Sebastian?’

‘Dat zou zomaar kunnen. Het is best mogelijk dat ik ze weer heb aangetrokken. Dat weet ik niet meer. Ik heb heel veel schoenen. We zullen het moeten afwachten.’

Daniel wierp een korte blik op Sebastian en probeerde zich voor de geest te halen hoe het was om elf jaar te zijn. Hij herinnerde zich dat hij zelf veel te verlegen was geweest om volwassenen recht aan te kijken. Hij herinnerde zich de prikkende blaren van brandnetels en het gevoel dat hij slecht was gekleed. Hij herinnerde zich boosheid. Sebastian was echter zelfverzekerd en welbespraakt. De glans in de ogen van de jongen wekte de indruk dat hij het ondanks de harde aanpak van de rechercheur leuk vond om te worden verhoord.

‘Ja, dat is inderdaad zo. We zullen er snel genoeg achter komen wat dat voor vlekken op je schoenen zijn en, als het bloed is, ook van wie dat bloed afkomstig is.’

‘Hebben jullie ook wat van Bens bloed afgenomen?’

De naam van de dode jongen klonk heel eenvoudig, heel eerbiedig, in de raamloze ruimte, net een vluchtige luchtbel die vetting glanzend en kleurig voor hen langs zweefde. Daniel hield zijn adem in, maar de luchtbel knapte toch.

‘We zullen snel genoeg te weten komen of er wat van zijn bloed op jouw schoenen zit,’ fluisterde Turner.

‘Als je dood bent,’ zei Sebastian met een zangerige, nieuwsgierige stem, ‘blijft je bloed dan gewoon doorstromen? Is het dan nog steeds vloeibaar? Ik dacht dat het misschien wel hard werd of zo.’

Daniel voelde dat de haren op zijn armen rechtop gingen staan. Hij zag dat de politiemannen hun ogen tot spleetjes knepen bij de lugubere wending die het gesprek nam. Daniel kon bijna horen wat ze dachten, maar toch had hij nog steeds vertrouwen in de jongen. Hij wist nog goed dat hij zelf als kind door volwassenen was beoordeeld en hoe onterecht dat oordeel was geweest. Sebastian was beslist intelligent en ergens had Daniel wel begrip voor zijn nieuwsgierige geest.

Het verhoor werd ver na tien afgesloten. Daniel was erbij toen Sebastian in zijn cel in bed werd gestopt en voelde zich geradbraakt. Charlotte boog zich over de jongen heen en streelde zijn haar.

‘Ik wil hier niet blijven slapen,’ zei Sebastian met een blik op Daniel. ‘Kun jij er niet voor zorgen dat ze me naar huis laten gaan?’

‘Het komt wel goed, Seb,’ probeerde Daniel hem gerust te stellen. ‘Je gedraagt je heel dapper. Ze willen morgen heel vroeg met de ondervraging verdergaan. Dan is het wel zo gemakkelijk dat je hier slaapt. Hier ben je in elk geval veilig.’

Sebastian keek op en glimlachte.

‘Ga je nu het lijk bekijken?’ zei Sebastian.

Daniel schudde haastig zijn hoofd. Hij hoopte dat de politiemann vlak bij de cellen het niet had gehoord. Hij hield zichzelf voor dat kinderen het woord anders interpreteerden dan volwassenen. Zelfs de oudere tieners die hij had verdedigd, hadden impulsief gesproken en Daniel had hen moeten adviseren om eerst na te denken voordat ze iets zeiden of deden. Hij trok zijn jasje aan en huiverde onder de nog altijd natte buitenkant. Hij nam met een strakke mond afscheid van Charlotte en Sebastian, en zei hen dat hij de volgende ochtend zou terugkomen.

Toen Daniel bij de metrohalte Mile End weer naar buiten kwam, was het al halftwaalf geweest en de zomerse hemel was donkerblauw. Het was opgehouden met regenen, maar de lucht voelde nog steeds zwaar aan.

Hij ademde diep in en wandelde met zijn stropdas in de zak van zijn overhemd weggestopt, zijn mouwen opgerold en zijn jasje over één schouder geslagen naar huis. Normaal gesproken zou hij de bus hebben genomen, was hij snel in de 339 gesprongen als hij die haalde, maar die avond liep hij door Grove Road, langs de ouderwetse herenkapper en de afhaalrestaurantjes, langs de Baptistenkerk en pubs waar hij nooit kwam, en de moderne flatgebouwen die een stukje van de weg vandaan stonden. Toen hij Victoria Park voor zich zag opdoken, was hij bijna thuis.

De dag voelde zwaar aan en hij hoopte maar dat de jongen niet in staat van beschuldiging zou worden gesteld, dat het forensische bewijsmateriaal hem zou vrijpleiten. Het rechtssysteem was voor volwassenen al erg genoeg, laat staan voor kinderen. Hij wilde nu alleen zijn – had tijd nodig om na te denken – en hij was blij dat zijn ex-vriendin twee maanden eerder uit zijn flat was vertrokken.

Toen hij binnenkwam, pakte hij meteen een biertje uit de koelkast dat hij tijdens het openmaken van zijn post opdronk. Helemaal onder aan de stapel lag een brief. Hij was geschreven op lichtblauw briefpapier en het adres was er met de hand in inkt op gezet. De brief was nat geworden van de regen, en een deel van Daniels naam en adres was gaan vlekken, maar hij herkende het handschrift toch.

Hij nam een flinke teug bier, schoof zijn pink in de vouw van de envelop en scheurde hem open.

Allerliefste Danny,

Het valt me erg zwaar om deze brief te schrijven.

Ik ben al een tijdje ziek en weet inmiddels dat ik niet lang meer heb. Ik weet niet zeker hoe lang ik nog genoeg kracht zal hebben en schrijf je daarom nu alvast. Ik heb de verpleegkundige gevraagd dit op de post te doen wanneer mijn tijd is gekomen. Ik kan niet zeggen dat ik naar dat

laatste uitkijk, maar ik ben niet bang om dood te gaan. Ik wil niet dat jij je zorgen maakt.

Ik had je alleen graag nog één keertje gezien, dat is alles. Ik had je graag hier bij me gehad. Ik heb het gevoel dat ik ver van huis ben en ook ver van jou.

Van veel dingen heb ik nu spijt en, ach, lieverd, daar ben jij er een van – misschien wel het belangrijkste van allemaal. Ik wou maar dat ik meer voor je had gedaan, dat ik harder had gevochten.

Ik heb het door de jaren heen al heel vaak tegen je gezegd, maar je moet weten dat ik alleen maar jou wilde beschermen. Ik wilde dat jij je vrij, gelukkig en sterk zou voelen, en zal ik je eens wat zeggen – volgens mij is dat nu ook zo.

Hoewel ik weet dat het verkeerd van me was om te doen wat ik heb gedaan, geeft het me een vreemd soort rust als ik nu aan jou denk, aan jouw werk daar in Londen. Ik mis je, maar dat is puur egoïsme. In mijn hart weet ik dat het geweldig met je gaat. Ik barst van trots bij de gedachte dat je advocaat bent geworden, maar het verbaast me helemaal niets.

Ik heb je de boerderij nagelaten, voor wat het waard is. Jij zou het oude huis waarschijnlijk van één week salaris kunnen kopen, maar misschien is het een tijdlang toch je thuis geweest. Dat hoop ik tenminste wel.

Ik heb altijd geweten dat je succesvol zou zijn. Ik hoop alleen maar dat je ook gelukkig bent. Geluk is veel moeilijker te krijgen. Ik weet dat je het waarschijnlijk nog steeds niet begrijpt, maar jouw geluk was echt het enige waar het mij om te doen was. Ik hou van je. Je bent mijn zoon, of je dat nu leuk vindt of niet. Probeer me niet te haten om wat ik heb gedaan. Verlos me daarvan, dan kan ik in vrede rusten.

Alle liefs,

Mama

Hij vouwde de brief op en stopte hem terug in de envelop. Hij dronk zijn bier op en bleef een tijdje met de rug van zijn hand tegen zijn lippen gedrukt staan. Zijn vingers beefden.

‘t Is een weglopertje,’ zei de maatschappelijk werker tegen Minnie.

Daniel stond met een reistas met al zijn bezittingen in Minnies keuken. Het rook er raar: naar dieren, fruit en verbrand hout. Het huis was klein en donker, en Daniel wilde er niet blijven.

Minnie keek hem met haar handen op haar heupen aan. Daniel kon meteen zien dat ze aardig was. Haar wangen waren rood en haar ogen bewogen heel veel heen en weer. Ze had een rok aan die helemaal tot op haar enkels hing, mannenschoenen en een lang, grijs vest dat ze steeds strak om haar lichaam trok. Ze had grote borsten, een dikke buik en heel veel krullend grijs haar dat boven op haar hoofd was vastgezet.

‘Zodra ’ie de kans krijgt, smeert ’ie ’m,’ zei de maatschappelijk werker met een vermoeide stem tegen Minnie en toen met een luider stem tegen Daniel: ‘Maar nu kun je nergens meer naartoe, hè, liefde? Nu ’t zo slecht gaat met je moeder?’

Tricia stak een hand uit om in Daniels schouder te knijpen. Hij trok zich met een ruk los en ging aan de keukentafel zitten.

Minnies collie, Blitz, likte meteen over zijn knokkels. De maatschappelijk werker fluisterde: ‘overdosis’ tegen Minnie, maar Daniel hoorde haar heus wel. Minnie knipoogde naar hem om hem te laten merken dat ze wist dat hij het had gehoord.

Daniel klemde zijn vingers in zijn zak om de ketting van zijn moeder. Ze had hem drie jaar eerder aan hem gegeven, toen ze even geen vriend had en nuchter was. Dat was de laatste keer dat hij haar had mogen zien. Het bureau voor maatschappelijk werk had uiteindelijk een eind gemaakt aan alle bezoeken, behalve die onder begeleiding, maar Daniel liep altijd weg om naar haar terug te gaan. Waar

ze ook was, hij wist zijn moeder altijd te vinden. Ze had hem nodig.

Hij voelde met zijn wijsvinger en duim in zijn zak aan de eerste letter van haar naam: S.

De maatschappelijk werker had Daniel in de auto verteld dat ze hem naar Brampton bracht, omdat in de regio Newcastle niemand hem nog wilde hebben.

‘t Is wel een beetje ver weg, maar ik denk dat je Minnie wel aardig zult vinden,’ had ze gezegd.

Daniel wendde zijn gezicht af. Tricia zag er precies hetzelfde uit als alle andere maatschappelijk werkers aan wiens zorgen hij was toe- vertrouwd: piskleurig haar en spuuglelijke kleren. Daniel had de pest aan haar, zoals hij ook aan al die anderen de pest had gehad.

‘Ze heeft een boerderij en woont daar helemaal in d’r eentje. Geen mannen. Da’s voor jou alleen maar goed, hè, liefje, dat er geen mannen zijn? Dan is er ook geen reden voor dat gedonderjaag van je. Je hebt echt geluk gehad dat Minnie ja heeft gezegd. ’t Valt heus niet mee om jou nog ergens onder te brengen. Niemand wil jongens hebben vanwege al dat gehannes van jullie. Kijk maar of ’t bevalt, dan kom ’k aan het eind van de maand terug om te zien hoe ’t gaat.’

‘Ik wil naar m’n moeder toe.’

‘Ze is heel ziek, liefje, daarom mag je niet naar haar toe. Da’s het beste voor jou. Ze heeft tijd nodig om beter te worden, hè? Je wilt toch wel dat ze beter wordt, of niet dan?’

Nadat Tricia was vertrokken, liet Minnie hem zijn kamer zien. Ze hees zichzelf moeizaam de trap op en hij zag haar heupen naar voren en achteren schokken. Hij moest denken aan een grote trom die om de borst van een jongen van de fanfare was gebonden en donzige trommelstokken die de maat sloegen. De slaapkamer bevond zich in de nok van het huis: een eenpersoonsbed dat uitkeek op het erf aan de achterkant, waar de kippen en haar geit Hector rondliepen. De boerderij heette Flynn Farm.

Hij had hetzelfde gevoel dat hij altijd had wanneer hij zijn nieuwe kamer te zien kreeg. Koud. Niet op zijn plek. Hij was het liefst meteen weggegaan, maar zette in plaats daarvan zijn reistas op het

bed. De beddensprei was roze en het behang zat vol kleine rozenknoppen.

‘Sorry van het kleurenschema. Ze sturen me meestal meisjes.’

Ze keken elkaar aan. Minnie sperde haar ogen wijd open en glimlachte. ‘Als het goed gaat, kunnen we het wel veranderen, hoor. Dan mag jij zelf de kleur kiezen.’

Hij keek naar zijn vingernagels.

‘Je kunt je ondergoed daar opbergen, jong. Hang de rest hier maar in op,’ zei ze, terwijl ze haar gewicht door de krappe kamer bewoog. Voor het raam zat een duif te koeren en ze tikte tegen de ruit om hem weg te jagen.

‘Pokkenduiven,’ zei ze. ‘Ongedierte, als je het mij vraagt.’

Minnie vroeg hem wat hij die avond wilde eten en hij haalde zijn schouders op. Ze vertelde hem dat hij kon kiezen tussen *cottage pie* en cornedbeef, en hij koos cottage pie. Ze vroeg hem voor het eten zijn gezicht en handen te wassen.

Toen ze hem alleen had gelaten, haalde hij zijn stiletto uit zijn zak om het onder zijn hoofdkussen te leggen. Hij had ook een zakmes in de zak van zijn spijkerbroek. Hij borg zijn kleren op zoals ze hem had gevraagd, zijn sokken en schone T-shirt allebei aan een kant van de verder lege lade. Ze zagen er een beetje raar uit zo in hun eentje, dus schoof hij ze dichterbij elkaar toe. De lade was bekleed met bloemetjespapier dat gek rook en hij was bang dat zijn kleren ook zo zouden gaan ruiken.

Daniel deed de deur van Minnies lange, smalle badkamer op slot en ging op de rand van de badkuip zitten. Het bad was knalgeel en het behang was blauw. Rondom de kranen zat viezigheid en schimmel, en de vloer was bezaaid met hondenhaar. Hij stond op om zijn handen te wassen en ging op zijn tenen staan om in de spiegel te kunnen kijken.

Je bent een akelige kleine rotzak.

De woorden schoten Daniel weer te binnen, terwijl hij naar zijn gezicht, zijn korte, donkere haar, zijn donkere ogen en zijn vierkante kin keek. Dat had Brian, zijn laatste pleegvader, tegen hem gezegd.

Daniel had zijn autobanden doorgesneden en zijn wodka in het aquarium gegoten. De vissen waren allemaal doodgegaan.

Op een plankje in de badkamer stond een kleine, porseleinen vlinder. Hij zag er oud en goedkoop uit, en was geverfd in dezelfde felle kleuren geel en blauw als de badkamer. Daniel stopte hem in zijn zak, veegde zijn handen af aan zijn broek en ging naar beneden.

De keukenvloer was vies, vol kruimels en modderige voetstappen. De hond lag in zijn mand aan zijn ballen te likken. De keukentafel, de koelkast en het aanrecht lagen helemaal vol met spullen. Daniel beet op zijn lip en nam alles in zich op. Planten in potten, pennen, een kleine hark. Een zak hondenkoekjes, enorme dozen met aluminiumfolie, kookboeken, potten waar spaghetti uitstak, drie theepotten van verschillend formaat, lege jampotten, vieze, vettig uitziende ovenwanten, doekjes en flessen ontsmettingsmiddel. De vuilnisemmer was overvol en daarnaast lagen twee lege ginflessen. Hij hoorde buiten het gekakel van haar kippen.

‘Jij zegt ook niet veel, hè?’ zei ze met een blik over haar schouder, terwijl ze de bladeren van een krop sla trok. ‘Kom eens hier, dan kun je me mooi helpen om de salade te maken.’

‘Ik lust geen sla.’

‘Dat is ook goed. Dan maken we een kleine salade alleen voor mij. Dit zijn mijn eigen sla en tomaten, moet je weten. Je weet pas echt hoe een salade hoort te smaken als je alles zelf hebt verbouwd. Kom, help me hier maar eens mee.’

Daniel liep naar haar toe. Zijn hoofd kwam tot haar schouders en hij voelde zich lang naast haar. Ze legde een snijplank voor hem neer en gaf hem een mes. Toen waste ze drie tomaten, die ze op de snijplank voor hem neerlegde, naast de schaal met slabladeren. Ze deed hem voor hoe hij de tomaten in partjes moest snijden.

‘Wil je er ook niet eentje proeven?’ Ze hield een partje voor zijn lippen.

Hij schudde zijn hoofd en ze stak het partje tomaat in haar eigen mond.

Hij sneed de eerste tomaat in partjes en zag dat ze intussen ijs in

een hoog glas deed, er citroensap over uitkneep en daar de rest van een fles gin bij goot. Toen ze de tonic erbij schonk, begon het ijs te kraken en bruisen. Ze bukte zich om de ginflles bij de andere neer te leggen en kwam weer naast hem staan.

‘Goed zo,’ zei ze, ‘dat zijn mooie partjes.’

Hij had er al aan staan denken vanaf het moment dat ze hem het mes gaf. Hij wilde haar geen pijn doen, maar hij wilde haar wel bang maken. Hij wilde dat ze meteen wist hoe hij echt was. Hij draaide zich om en hield het mes vlak bij haar gezicht met de punt op een paar centimeter bij haar neus vandaan. Het lemmet zag bloedrood van de tomatenzaadjes. Hij wilde haar mondhoeken van schrik omlaag zien zakken. Hij wilde haar horen schreeuwen. Hij had het al eerder bij anderen gedaan en hij had zich heel machtig gevoeld wanneer hij ze in elkaar zag krimpen en achteruit zag deinzen. Het kon hem niet schelen dat zij zijn laatste hoop was. Hij wilde helemaal niet bij haar in dat rottige huis van haar zijn.

De hond ging rechtop in zijn mand zitten en blafte. Daniel schrok van het onverwachte geluid, maar Minnie week zelfs niet één stap achteruit. Ze kneep haar lippen op elkaar en zuchtte door haar neus. ‘Je hebt pas één tomaat gedaan, jong,’ zei ze.

Haar ogen waren veranderd; ze keken nu niet zo vriendelijk meer als toen Daniel net was aangekomen.

‘Ben je niet bang?’ vroeg hij en hij verstevigde zijn greep op het mes, zodat het zachtjes voor haar gezicht heen en weer zwaaide.

‘Nee, jong, en als jij mijn leven had geleefd, zou je ook niet bang zijn. Snij nu die laatste tomaat maar.’

‘Ik kan je neersteken.’

‘Je meent het...’

Daniel prikte een, twee keer met de punt van het mes in de snijplank, keerde zich toen van haar af en begon de tweede tomaat te snijden. Zijn onderarm deed een beetje pijn. Die had hij verdraaid toen hij met het mes in het hout stak. Minnie had hem de rug toegekeerd en nam een slok van haar drankje. Blitz kwam naast haar staan en ze liet een hand zakken, zodat hij haar knokkels kon likken.

Tegen de tijd dat ze het eten opdiende, was hij uitgehongerd, maar hij liet het niet merken. Hij at met zijn elleboog op de tafel en zijn gezicht op één hand geleund.

Ze was spraakzaam, en praatte over de boerderij en de groenten die ze zelf verbouwde.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg hij haar met volle mond.

‘Nou, oorspronkelijk uit Cork, maar ik woon hier nu al langer dan ik daar ooit heb gewoond. Ik heb ook een tijdje in Londen gezeten...’

‘Waar ligt Cork?’

‘Waar Cork ligt? Lieve hemel, weet je niet eens dat Cork in Ierland ligt?’

Daniel sloeg zijn ogen neer.

‘Cork is de echte hoofdstad van Ierland. Ook al is het een stad die maar ongeveer half zo groot is als Newcastle,’ zei ze zonder hem aan te kijken, terwijl ze haar salade fijnsneed. Ze zweeg even en zei toen: ‘Ik vind het heel erg van je moeder. Het klinkt alsof het op dit moment niet zo goed met haar gaat.’

Daniel hield even op met eten. Hij klemde zijn vuist om zijn vork en stak deze zacht in de tafel. Hij zag dat ze een gouden kruisje om haar nek droeg. Hij keek een tijdje verwonderd naar het Jezusfiguurtje dat erin was gesneden.

‘Waarom ben je dan hiernaartoe gekomen?’ Hij gebaarde met zijn vork naar haar. ‘Waarom ben je uit de stad weggegaan voor deze plek? Hartstikke ver overal vandaan.’

‘Mijn man wilde hier graag wonen. We hadden elkaar in Londen leren kennen. Ik werkte daar indertijd als psychiatrisch verpleegkundige, nadat ik uit Ierland was vertrokken. Hij was onder andere electricien. Hij was hier in Brampton opgegroeid. Het was me in die tijd om het even waar we woonden. Hij wilde hier graag naartoe en ik vond het allemaal prima.’ Ze had haar drankje op en het ijs ratelde in het glas. Ze had dezelfde blik in haar ogen die ze ook had gehad toen hij haar met het mes bedreigde.

‘Wat is een psychiatrisch verpleegkundige?’

‘Nou, dat is een verpleegkundige die zorgt voor mensen die geestelijk ziek zijn.’

Daniel hield Minnies blik even vast en wendde toen zijn gezicht af.

‘Ben je nu gescheiden?’

‘Nee, mijn man is overleden,’ zei ze. Ze stond op en waste haar bord af. Daniel at de rest van zijn eten op en staaarde intussen naar haar rug. Hij schraapte zijn bord zachtjes schoon.

‘Er is nog meer als je wilt,’ zei ze nog steeds met haar rug naar hem toe gedraaid. Hij lustte best nog wat, maar zei dat hij genoeg had gehad. Hij bracht zijn bord naar haar toe en ze bedankte hem, en hij zag dat haar ogen waren terugveranderd en nu weer warm waren.

Toen ze klaar was met de afwas, bracht ze een paar handdoeken naar zijn kamer en ze vroeg of hij verder nog iets nodig had, zoals tandpasta of een tandenborstel.

Hij zat op het bed en keek naar de rode krullen in de vloerbedekking.

‘Ik zal er een voor je in de badkamer leggen. Ik heb een paar nieuwe. Heb je verder nog iets nodig?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Je hebt niet echt veel spullen, hè? Misschien moeten we wat kleren voor je kopen voor school.’ Ze deed de kledingkast open en voelde aan de zoom van de enige lange broek die hij daar had opgehangen.

Daniel liet zich achterover op het bed vallen. Hij stopte zijn handen in zijn zakken en haalde de kleine porseleinen vlinder tevoorschijn. Hij bleef er op zijn rug naar liggen kijken. Ze bleef tegen hem praten, bukte zich om een paar dingen van de vloer op te rapen en deed de ramen dicht. Als ze zich bukte, maakte ze zacht kreunende, zuchtende geluidjes.

‘Wat heb je daar?’ zei ze opeens.

Daniel stopte de vlinder vlug terug in zijn zak, maar ze had hem al gezien. Hij glimlachte. Hij genoot van de uitdrukking op haar gezicht. Dat trilde van bezorgdheid. Haar lippen waren strak op elkaar geknepen en ze stond fronsend bij het voeteneind van het bed naar hem te kijken.

‘Die is niet van jou.’

Hij keek haar aan. Vreemd dat ze geen spier had vertrokken bij dat mes, maar helemaal over haar toeren raakte van zo’n stomme porseleinen vlinder. Haar stem klonk zo zacht dat hij iets rechter moest gaan zitten om haar te verstaan. Hij probeerde niet te ademen.

‘Daniel, ik weet dat we elkaar nog niet zo goed kennen. Ik weet dat je een moeilijke tijd hebt gehad en ik zal doen wat ik kan om het iets gemakkelijker voor je te maken. Ik ben erop voorbereid dat er problemen zullen komen. Anders zou ik dit niet doen. Er zijn echter bepaalde dingen die jij moet respecteren. Anders gaat dit niet werken. Die vlinder mag jij niet hebben. Hij is belangrijk voor me. Ik wil dat je hem terugzet op de plank wanneer je straks je tanden poetst.’

‘Nee, dat doe ik niet,’ zei hij. ‘Ik wil hem houden. Ik vind hem mooi.’

‘Tja, dat snap ik wel. Als je er voorzichtig mee bent, mag je er een paar dagen voor zorgen, maar daarna wil ik graag dat je hem weer terugzet op de plank in de badkamer, zodat we er allebei plezier van hebben. Let wel, twee dagen, bij wijze van uitzondering, omdat dit je nieuwe thuis is en ik wil dat jij je hier snel op je gemak voelt. Maar als je hem over twee dagen niet uit jezelf hebt teruggezet, zal ik je erom vragen.’

Niemand had ooit zo tegen Daniel gesproken. Hij wist niet goed of ze nu boos was of hem juist zijn zin gaf. Zijn ellebogen deden een beetje pijn van de inspanning die het kostte om rechtop te zitten.

Ze trok haar vest strak om zich heen en verliet de kamer. De geur van citroen ging met haar mee.